Лицем до молоді! У пошані до піонерів -

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N. J. 07303
434-0237
434-0307
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVIII. Ч. 35. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 23-го ЛЮТОГО 1971 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, FEBRUARY 23, 1971 No. 35. VOL. LXXVIII.

О. шамб. Іван Стах найменований на єпископа-помічника для Філядельфії

Єпископ - номінат Іван Стах

В останній хвилині одержано вістку, що Апостольська Столиця найменувала о. шамбеляна Івана Стаха, канцлера Стемфордської дієцезії та пароха Йонкерсу, на єпископа-помічника для Філядельфійської Архидієцезії - Митрополії. Новоіменований Владика Преосв. Іван Стах народився 5-го липня 1918-го року в ЗСА і був рукоположений на священика 4-го грудня 1943-го року. Крім своєї душпастирської праці, відомий десяткам тисяч колишніх українських скитальців в Західній Европі із веденої там ним католицької допомогово-рятункової акції. Подробиць свячень нового українського католицького Владики в ЗСА ще не подано.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Понеділок, 22 лютого 1971

В АМЕРИЦІ

ПОКУПЦІ ТОВАРІВ У ЗСА, які платили в 1967 році за товар 10 долярів, у місяці січні 1971 р. платили за той самий товар вже 11 дол. 92 центи. Але загальна висота цін на товари в січні майже не підвищилась, головно завдяки великим випродажам і знижкам після Різдвяних свят. Представники уряду Ніксона вважають, що це є доброю познакою в економіці і в намаганнях уряду зменшити інфляційні тенденції.

ПІСЛЯ ОДНОМІСЯЧНОГО ВИВЧЕННЯ питання про підвишку оплат за таксі в Ню Йорку й околицях Міська Рада вирішила задовольнити вимоги професійної спілки таксівкарів і підвищити на їзду таксівками майже на 50%. Тепер шофери таксівок одержують кругло 150 долярів тижнево, але після підвищення оплат за таксі вони будуть одержувати від 175 до 200 дол. за тиждень праці.

ГОЛОВА ФЕДЕРАЛЬНОЇ РАДИ РЕЗЕРВ Артур Бурнс скритикував економічні передбачення уряду президента Ніксона на цей рік, як занадто оптимістичні. Він сказав, що дійсно в американських банках є повно грошей, але до грошей необхідне ще й довір'я.

СЕКРЕТАР ВНУТРІШНІХ СПРАВ ЗСА Р. МОРТОН все ще вагається, чи затвердити плян прокладення довжелезних нафтопроводів через Аляску, щоб таким чином з півночі було легше транспортувати нафту до ЗСА. Виступаючи перед Підкомісією Сенату, він сказав, що його остаточне рішення буде базуватись „на потребах країни", а не на тому, чи це вигідно нафтопродуцентам, чи ні. Будова нафтопроводу через Аляску буде коштувати 1 більйон дол.

БІЛЯ ВАШИНҐТОНУ НЕВІДОМІ ОСОБИ спалили авто, що належало амбасаді СССР, а два інші авта намагались також пошкодити. Державний департамент перепросив совєтського представника за таку, ніким тут не схвалювану, неприємність. Поліція докладає зусиль, щоб виявити напасників, але покищо нікого не затримала.

ПРОВІДНИК ДЕМОКРАТИЧНОЇ БІЛЬШОСТИ В СЕНАТІ Майк Менсфілд заявив, що воєнні операції в Ляосі є „небезпечною грою" та можуть призвести до поширення війни в Індокитаї. Але провідник республіканської меншости в Сенаті Г. Скат сказав, що коли б операція в Ляосі вдалася, то Північний В'єтнам буде примушений припинити наступ в Південному В'єтнамі.

У СВІТІ

ПІВНІЧНО - АТЛАНТІЙСЬКИЙ СОЮЗ (НАТО) не буде втручатись, коли в будь - котрій членській державі НАТО владу внаслідку виборів перебрали б комуністи — заявив генеральний секретар НАТО Манліо Брозіо. Він звернув увагу, що НАТО покликане для збройної оборони тільки проти зовнішнього агресора. Але він висловив надію, що комуністи ні в одній членській країні НАТО не захоплять влади: вони тепер найсильніші в Італії та Франції. Коли ж таке сталось би, то уряд з участю комуністів певно відкликав би дану державу з НАТО.

ЗАХІДНЬО-НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ВІЛЛІ БРАНДТ СОЛІДАРИЗУВАВСЯ з пропозицією, яку три західні великодержави зробили Совєтському Союзові: щоб Західня Німеччина відмовилася від правно - конституційної приналежности Західнього Берліну до Західньої Німеччини (Німецької Федеративної Республіки), за те, щоб СССР визнав спеціяльні політичні, культурні й економічні зв'язки між Західнім Берліном і Західньою Німеччиною. Між іншим: у Західньому Берліні є кругло 20.000 державних західньо - німецьких урядовців в різних тамошніх федеральних урядах.

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА" ЗАГРОЗИЛА совєтським жидам, що коли вони будуть признаватись до сіонізму та сприяти йому, то совєтські власті будуть ставитись до них як до „ворогів народу". До Брюсселю, ніби на запрошення „Товариства бельгійсько - совєтської приязни", прибула делеґація російських жидів - асимілянтів на чолі з ген. Давидом А. Ґрутінським: вони мають демонструвати проти міжнародного жидівського з'їзду, який збереться у Брюсселі у цьому тижні.

КОМУНО - КИТАЙСЬКА ПРЕСА ЗНОВУ ПИШЕ про „загрозу", яку ніби становить для Комуністичного Китаю „аґресія" Америки і Південного В'єтнаму в Ляосі. Очевидно, вона знову промовчує, що в Ляосі дійсну аґресію переводять від 10-ох років північно - в'єтнамські комуністи. Китайські комуністи закидають неправду президентові Ніксонові, який підкреслив в минулому тижні, що операція в Ляосі нічим не загрожує Китаєві.

85-РІЧНИЙ АТОМОВИЙ УЧЕНИЙ Д-Р ВІКТОР ВАГІН З СССР ЗНИК у Швайцарії разом із своєю дружиною і двома малими дітьми: йому саме кінчалося однорічне відкомандування совєтським урядом до міжнародного атомового центру у Швайцарії і його відкликали вже до Москви. Припускають, що він рішив „вибрати свободу" і скрився у Франції. Його авто знайшли на дорозі в Швайцарії.

ЕКЗЕКУТИВА УККА ВІДБУЛА НАРАДИ, В БЕРЕЗНІ ВІДБУДЕТЬСЯ НАДЗВИЧАЙНЕ ЗАСІДАННЯ РАДИ ДИРЕКТОРІВ

Ню Йорк. — Минулої п'ятниці, 19-го лютого, тут у приміщеннях НТШ відбулися чергові наради Екзекутиви Українського Конґресового Комітету Америки, на яких вирішено скликати на суботу, 13 березня, надзвичайне засідання Ради Директорів УККА для обмірковування та схвалення бюджету УККА на цей рік. Наради Екзекутиви УККА відкрив і ними проводив екзекутивний віце-президент Йосип Лисогір, вітаючи приявних, зокрема проф. д-ра Богдана Гнатюка, який видужав після поважної серцевої недуги та знову повернувся до нормальних занять. Протокол з попередніх нарад Екзекутиви прочитав секретар Ігнат Білинський, а справи Українського Народного Фонду в 1970-му році та проєкцію збірки цього фонду в 1971-му році реферував екзекутивний директор мґр Іван Базарко. Говорячи про збірку Народного Фонду в минулому році, мґр Базарко ствердив, що ця збірка, досягнувши суму $ 95,340.00, із запреліминованих $ 100.-000, перейшла навіть його власні сподівання. У збірці цього фонду перше місце зайняв Відділ УККА у Філядельфії, друге місце Відділ УККА в Гартфорді і третє місце Відділ УККА в Ютиці. Основний звіт із стану фондів УККА, їх прибутків і видатків, склав в імені Контрольної Комісії її голова мґр Іван Винник. Згідно з цим звітом, приготованим також на письмі, УККА мав з днем 31-го грудня 1970-го року $ 109.488.07 активів, з того було зобов'язань на $ 77,512.32, отже власних фондів у тому дні мав УККА $ 31.915.75. Найбільше зобов'язання, бо $ 75,320.85, було до фонду дому УККА.

На дальший порядок нарад Екзекутиви склались головно звіт президента проф. д-ра Лева Добрянського з праці у Вашинґтоні та різні справи.

Проголошена в ЗСА нуклеарна тривога тривала сорок хвилин

Часни Мавнтейн, Колорадо. — В суботу 20 лютого ц. р. о год. 9:33 ранку була проголошена із тутешнього остерігального центру національної загрози нуклеарна тривога, яка викликала замішання в багатьох частинах ЗСА і навіть подекуди паніку. Проголошено цю нуклеарну тривогу внаслідок помилки одного із службовців названого центру, який включив до апаратів тасьму з попередженням про нуклеарну тривогу замість спробної тасьми. Повідомлення про нуклеарну тривогу було передане до всіх телевізійних і радіових стацій і деякі з них, згідно з інформаціями, негайно припинили свої передачі. Тільки деякі із цих стацій догадалися перевірити повідомлення на місці і тоді виявилося, що алярм був фальшивий. Тривала нуклеарна тривога цілих сорок хвилин, заки з'ясовано помилку і повідомлено про це всі телевізійні і радіові стації. Початкові спроби остерігального центру вияснили помилку і заспокоїти публічну опінію були безуспішні. На щастя, фальшива нуклеарна тривога не була передана до військових осередків у ЗСА і тому ж можна було оминути гірших наслідків. Секретар оборони Мелвін Лерд наказав провести основне слідство в цій справі. Службовець, який передав це фальшиве повідомлення, працює в центрі вже 15 років і заявив, що він взагалі не може собі уявити, як це сталося, що він включив не ту тасьму. В деяких частинах ЗСА люди були переконанні, що починається вже нова війна.

Годжсон не добився порозуміння з представниками будівельної індустрії

Бал Гарбор, Флорида. — Секретар праці ЗСА Джеймс Д. Годжсон закінчив у суботу минулого тижня свої розмови з представниками будівельної індустрії в справі добровільного заморожения цін і заробітних платень і від'їхав до Вашинґтону, де він буде звітувати президентові Ніксонові про вислід своїх переговорів. Ніякого повідомлення про успішний вислід розмов Годжсона з будівельниками не проголошено. В поінформованих колах твердять, що не зважаючи на те, що розмови Дж. Годжсона з будівельниками були гармонійні, фінального домовлення про стабілізацію цін і заробітних платень не встановлено. Провідники професійних спілок заперечили повідомлення Асошійтед Прес, що будівельні компанії погодилися умовно на пропоновану урядом президента Ніксона процедуру в обмеженні коштів у будівельній індустрії. Пресова аґенція Юнайтед Пресс Інтернешенел подала до відома рівночасно, що Годжсонові не вдалося переконати керівників будівельної індустрії в конечності стабілізації цін і платень.

Уруґвайські терористи звільнили за викупом бразилійського консула

Монтевідео, Уруґвай. — Викрадений тому шість місяців уруґвайськими терористами із організації Тупамарос бразилійський консул Альойзіо Діяз Ґоміде був звільнений з ув'язнення після того, як жінка заплатила терористам викуп, правдоподібно, в сумі 250 000 долярів. Терористи вимагали викупу в сумі один мільйон долярів, але, здається, погодилися на зменшену суму, що її змогла зібрати під час своєї поїздки в Бразилії пані Діяз Ґоміде. Повернувшись з Бразилії із грішми, вона увійшла в секретні переговори з терористами і добилася порозуміння з ними. Консула Діяза Ґоміде викрали були уруґвайські терористи ще 31 липня минулого року разом з Деном А. Мітріоне, американським дорадником для справ публічної безпеки в Уруґваю. В серпні минулого року знайдено Мітріоне вбитим. Терористи з організації Тупамарос викрали і тримають в ув'язненні ще й досі американського експерта д-ра Л. Флая з Форт Коллінс у Колорадо та британського амбасадора Джофрі Джексона. Звільнили терористи консула Ґоміде за викупом і з одночасною вимогою, щоб уряд скасував надзвичайний стан і привернув конституційні права. Взяли свою назву Тупамарос терористи від Тупака Амару, провідника перувіянських індіян, який започаткував був безуспішну боротьбу проти еспанського панування двісті років тому. Звільнений з ув'язнення консул Діяз Ґоміде виїде найближчим часом назад до Бразилії.

ДРУЖНЯ ЗУСТРІЧ НІКСОНА З ГОМФРІ

Судячи із радісного виразу облич сенатора Гюберта Г. Гомфрі (з лівого боку) та президента Ніксона, ніхто не міг би догадатися, що це колишні й сучасні політичні противники і що один з них переміг другого у президентських виборах. Відбулася зустріч Гомфрі з Ніксоном у Вашинґтонському Смітсонійському Інституті під час урочистости посвячення Осередку Вудро Вільсона.

Південні в'єтнамці зазнали у Ляосі великих людських втрат

Сайґон. — Південно-в'єтнамське командування признає, що його військо зазнало в останніх днях поважних втрат на терені Ляосу: масові атаки північно-в'єтнамського реґулярного війська, попереджені сильним артилерійським вогнем, витиснули полк добірного південно-в'єтнамського війська з його становищ на одному узгір'ї, вбивши або поранивши кругло 300 вояків з-поміж 450-членного полку. Рештки полку передерлися почерез комуністичні війська, які окружили його. Не можна було впору перекинути гелікоптерами й літаками підкріплення з уваги на важкий протилетунський вогонь. Альянтське командування звертає увагу, що воно рахувалося згори з можливістю великих втрат та взагалі з трудноцами воєнної операції на терені Ляосу, бо тамошній гірський терен дає ворогові широкі можливості робити засідки та не дозволяє наступаючим військам користуватись у великій мірі панцерними возами й танками. Далі ворог має ту перевагу, що він має близько свої запільні бази і досконало ознайомлений з тереном, під час коли південно в'єтнамські війська здані на підтримку від американського летунства і щораз віддаляються від свого запілля. Важкі ворожі атаки і дуже погана погода вплинули на те, що від 5-ти днів південно-в'єтнамська воєнна кампанія на терені Ляосу, яка розпочалася 8-го лютого ц. р., тимчасово припинилася та обмежується до оборонних дій проти наступу ворога.

Ізраїль готов до ділових переговорів, але відкидає вимоги Єгипту

Єрусалим. — Ізраїльський уряд перевів в минулу неділю 21 лютого ц. р. 4-годинне засідання, після якого проголошено офіційний комунікат, в якому ствержено, що остання єгипедська нота до амбасадора Ґуннара Яррінґа з 15 ц. м. відкрила шлях до ділових переговорів про замирення, — однак водночас Ізраїль підкреслив існування „конкретних" розбіжностей між становищами Єгипту й Ізраїлю. Зокрема, в заяві Ізраїлю стверджується, що він не заверне до кордонів з-перед 4-го червня 1967 року, себто з-перед тодішньої однотижневої ізраїльсько-арабської війни. Єгипет ствердив, що він готов підписати з Ізраїлем мировий договір, визнавши його суверенність, та признати йому право користування міжнародними водами, себто Суезьким каналом і протокою Тірани, якщо Ізраїль відкличе свої війська з усіх без вийнятку колишніх арабських земель та якщо Ізраїль погодиться на справедливу розв'язку проблеми арабських втікачів під час усіх ізраїльсько-арабських воєн. Ізраїль неоднократно заявляв, що він вимагає коректури кордонів, щоб вони були „безпечними", та спеціяльно вимагав для себе колишньої йорданської частини Єрусалиму, пануючих над Тіранською протокою горбів та колишнього сирійського узгір'я Голяна. Єгипетські керівні чинники вважають, що той останній ізраїльський комунікат є насправді відкиненням його, Єгипту, миролюбного становища. Однак західня дипломатія переконана, що будуть продовжуватись ізраїльсько-арабські переговори за посередництвом Ґуннара Яррінґа, з затяжними і твердими торгами, які все ж доведуть до успіху.

Зросла роля Греції в оборонній системі Атлантійського Союзу (НАТО)

Атени. — Грецька преса підкреслює, що внаслідку насичування Середземного моря совєтськими воєнними кораблями, непевної політичної ситуації в Італії, де комуністи мають велику силу, та студентських заворушень в Туреччині, Греція насправді стала бастіоном Атлантійського Союзу (НАТО) в східній частині Середземного моря. Американська Шоста фльота користується грецькими портами. Власне з уваги на стратегічне значення Греції — американські й британські керівні кола ставляться холодно до кампанії всіх ліберальних кол проти теперішнього грецького режиму, як ніби „реакційного" і „фашистського": 21 квітня 1961 року прийшов у Греції до влади, внаслідку безкровного військового перевороту уряд прем'єра Георґа Пападопульоса. 10 листопада 1968 року Греція прийняла нову конституцію, яка значно обмежує права короля і парляменту та скріплює права уряду. Король Константин перебуває на добровільному вигнанні в Італії: він заявив, що вернеться до Греції після її повороту до парляментарної системи, але названий прем'єр Пападопульос заповів, що це станеться аж після того, як будуть сягнені цілі грецької революції і коли вирішить це сам грецький уряд. Велику частину громадянських свобод привернено вже у Греції.

МИХАЇЛ БУЧИНСЬКИЙ З КЛІВЛЕНДУ ПОЖЕРТВУВАВ $10,000.00 НА ВИХОВНІ ЦІЛІ

Михаїл Бучинський

Джерзі Сиі. — Відкривши листа і побачивши в ньому виставлений на „Свободу" завірений банковий чек на ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ долярів, очам не хотілось вірити. Прислав цю пожертву п. Михаїл Бучинський з Клівленду. Разом з чеком в коверті був написаний твердою рукою працівника віршований лист, в якому сказано: „Рідний Краю! Першу рату тобі посилаю. А пізніше ще дам більше, все, що маю, все віддам тобі, о Рідний Краю!"... В дальшому написане коротке побажання щодо призначення цієї неймовірної пожертви від одного трудовика та вкінці коротенька заввага: „Як умію, так і пію". Пожертва призначена на виховні цілі, можливість допомоги яким вимагає ще деякої перевірки, про що жертводавця інформували головні радні УНС проф. Тарас Шмаґала і д-р Богдан Футей, відвідавши його минулого тижня в його скромному помешканні. Пожертва пана Михаїла Бучинського, довголітнього передплатника „Свободи" та його заввагн про Рідний Край мабуть не мають собі рівних в історії Американської України, хоч і як багата вона в подібні вияви любови до Рідного Краю та бажання допомогти йому.

В Ню Йорку відбулася відправа Станичних Старшин і голів та представників Пластприяту

Ню Йорк, Н.Й. (О. Луцький). — В суботу 20-го лютого ц.р. відбулася тут в Пластовому Домі відправа членів Станичних Пластових Старшин східньої округи ЗСА, в якій взяло участь 69 учасників, включно з членами Крайової Пластової Старшини в ЗСА. Наради відкрив голова Крайової Пластової Старшини пл.сен. Я. Бойдуник, при цьому присутні однохвилинною мовчанкою вшанували тих пластунів і пластунок, що на протязі року відійшли від нас. Голова у своюму слові, нав'язуючи до недавньо відбутої таборової наради, підкреслив дуже відрадне явище, що старше пластунство вив'язується вповні зі своїх завдань і є зріле та готове перебрати провід та ведення Пластової Організації в дусі пластового закону та ухвал і рекомендацій Пластового Конґресу Другого і 5-го Збору Конференції Українських Пластових Організацій. Після коротких вступних реферувань голів секторів КПСтаршини: Х. Навроцької — голови Виховного сектора, П. Дорожинського — голови сектора Зв'язку і організації, Д. Косовича — голови Сектора господарки і фінансів та діловода преси мґра О. Луцького і діловода Пластприяту інж. Б. Соболти та дискусії на тлі цих ре-

(Закінчення на стор. 4-ій)

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

ПОСВЯТИЛИ НОВИЙ НАРОДНИЙ ДІМ В АРҐЕНТИНІ

Авеллянеда, Арґентина. — З нагоди 44-ої річниці діяльности Філії „Просвіти" на Док Суд, — тепер Філії „Просвіти" на Авелляніді, відбулось там посвячення нового Народного Дому „Просвіти", яке довершив Владика Андрій Сапеляк в асисті духовенства. В тій гарній чотироповерховій модерній будові заходами Жіночої Секції відбулася також Виставка українського мистецтва. Народній Дім розташований при вулиці Генераль Паз ч. 162 в Авеллянеді.

СОФІЯ ЯБЛОНСЬКА ЗГИНУЛА В АВТОКАТАСТРОФІ

З Франції наспіла вістка, що 4-го лютого ц. р. згинула в автовій дорозі до Парижа письменниця Софія Яблонська. Відома була зі своїх повістей-репортажів „Під сонцем Мароко" і „Далекі обрії". Уроженка Галичини вона одружилась у 30-их рр. із французом К. Уденом і проживала у Франції. Похорон відбувся 9-го лютого в Сюрен.

З'ЇЗД СУМ В ТОРОНТІ

Торонто. — На триденному З'їзді Спілки Української Молоді в Канаді, що нараховує в тій країні близько 4 000 членів, головою Крайової Управи СУМ вибрано Т. Буйняка. У з'їзді взяли участь до 150 делеґатів і гостей. Під час з'їзду відбувся великий концерт, на якому виступала переважно сумівська молодь.

УСК НЮ ЙОРК — „ТРИЗУБ" ФІЛЯДЕЛЬФІЯ 0:0

Ню Йорк, 21-го лютого. Мистецькі змагання „Великої Четирнадцятки" Німецько - Американського Футбольного Союзу між двома чільними українськими дружинами місцевим УСК-ом та „Тризубом" з Філядельфії закінчилися безворітною нерішеною 0:0.

В Лятробі, Па. помер Антін Скуб'як, колишній довголітній секретар Відділу УНСоюзу

Лятроб, Па. У четвер, 4-го лютого 1971 року тут помер довголітній член та секретар 61-го Відділу УНСоюзу, сл. п. Антін Скуб'як, який з приводу своєї недуги в грудні минулого року склав свій секретарський уряд. Покійний народився в селі Стефкова, повіту Лісько, 14-го березня 1896, отже два роки після заснования УНСоюзу. Був сином Степана і Марії Мацак. Насамперед, після прибуття до Америки, під впливом тодішних умов, став членом мадярського забезпеченевого братського Союзу, а згодом, не тільки забезпечився в УНСоюзі, але став секретарем його 61-го Відділу в Лятробі. Цей уряд виконував до часу своєї недуги, яка закінчила його життя п'ять тижнів пізніше. Покійний був чинний в церковнім і громадськім житті й брак його відчуватиме не лише його родина, але й місцева українська громада.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Мовчазна Церква і її доля

Передрукована на цій же сторінці із видаваних в Римі з часу повернення із ув'язнення в совєтських концтаборах Галицького Митрополита і сьогоднішнього Верховного Архиєпископа і Кардинала Йосифа Сліпого „Вістей із Риму" стаття про Мовчазну Церкву в сучасному світі заслуговує уваги і солідарної підтримки збоку усієї еміграційної України. Відкрито й виразно поставлено в ній точки над „і", з'ясовано факти, що хвилювали і хвилюють, сповнюють важким болем і неспокоєм уми й сумління не тільки українців, вірних українських Церков, але й віруючих людей усього світу. Тих, що сповнені болю і тривоги, запитують, як це могло прийти до того, як діється таке, що в час, коли віруючі люди в Совєтському Союзі і в інших комуністичних країнах зазнають гоніння і переслідувань таких, як їх зазнавали перші християни від поганських володарів, довколишній світ, в тому числі й навіть деякі керівні церковні кола, не знають і не хочуть знати про всі ці гоніння, про всі переслідування Божого Слова, віри й релігії, закривають очі на трагічне становище християнських Церков у безбожницькому світі, не хочуть вислухувати скарг і благань віруючих людей?!

Приведені в статті факти такі, що їх тяжко уявити й усвідомити. Для провідних осіб не лише політичного, але й церковного світу, для „сильних миру сего" „Мовчазна Церква" стала чомусь невигідною. Про неї бояться і не хочуть згадувати, вона чомусь не вкладається в рамці широко пропаґованого „екуменічного руху", різні чинники відраджують чи й забороняють виступи на оборону своїх же „братів во Христі", переслідуваних диявольськими режимами. Що більше, припиняються навіть молитви й Богослуження за переслідувану „Мовчазну Церкву", за солідарність, духову єдність із нею.

Треба молитись і надіятись, що згаданий у статті недавній виступ Папи Павла УІ на оборону „Мовчазної Церкви", за солідарність з християнськими спільнотами, що їх „знищено в мовчазному і часто в геройському мучеництві", стане переломовим, приведе до зміни в ставленні до тих, що страждають і гинуть за віру Христову. Треба молитись, щоб факти мучеництва християнських Церков не заперечувалися, не промовчувалися, щоб вони кликали світ до боротьби за перемогу Божої Правди.

Правильний шлях

Ми вже інформували про дуже відрадний факт наближення між двома лемківськими організаціями — „Лемко - Союзом", що його органом є „Карпатська Русь", і „Організацією Оборони Лемківщини", що її органом є „Лемківські Вісті", — про спільні наради їхніх проводів та спільну делеґацію в Державному Департаменті в справі оборони людських прав лемків у Польщі. Кожна з тих двох організацій стоїть на розбіжному ідеологічно - політичному становищі, проте вони порозумілись, щоб цих розбіжностей не заторкувати, а діяти спільно, як діти Лемківщини, чи нащадки своїх батьків, які прибули з Лемківщини, в обороні однокровних лемків, виселених насильно з їхнього рідного краю на так звані відзискані польські землі на Заході та переслідувані, коли вони виявляють бажання вернутися до своїх рідних сіл.

Це правильний шлях, щоб у великій лемківській громаді в Америці встановляти внутрішнє замирення — на аполітичній базі харитативної допомоги потребуючим лемкам в Польщі та на базі спільних зусиль придбати для цієї доброї справи допомогу від американського Уряду, щоб той поважно інтервеніював у Варшаві.

Відома річ, що не тільки між окремими людьми, а й між народами та державами одною з основних причин непорозумінь є незнання одним одного. Краще взаємне пізнання є найкращим шляхом для злагіднення розбіжностей. Тому правильний шлях для кращого взаємного пізнання членів обох названих лемківських організацій — спільна харитативна допомога землякам і спільні зустрічі однаково провідних діячів як рядових членів на дружніх розмовах чи на аполітичних забавах, таких, як спільна забава з танцями, заповіджена в Елізабеті на 20-го лютого ц. р. При ближчому взаємному пізнанні виявиться напевно, що багато колишніх взаємних оскаржень і пересудів були штучно створені і сьогодні вони вже анахронічні. Те краще взаємне пізнання не може прийти через ніч. Але обопільна добра воля й обопільне визнання, що одні й другі — це люди чесні, здатні і зрілі до культурної виміни думок та культурного переведення часу, напевно дасть добрі наслідки для доброї спільної справи.

„ПАПА ПРИГАДУЄ МУЧЕНИЦТВО „МОВЧАЗНОЇ ЦЕРКВИ" "

В числі 3-4 з 15 лютого ц. р. бюлетеню „Вісті з Риму", що їх видає Українське Пресове Бюро уже 9-ий рік, появилася під поданою вгорі назвою ширша стаття, в якій глибоко і з болем серця з'ясовано справу ставлення не тільки сьогоднішнього політичного світу, але й деяких провідних кіл самої таки Католицької Церкви до становища, страждань і переслідувань, що їх зазнає „мовчазна Церква", в тому числі й Українська Католицька Церква під комуністичними режимами. З уваги на гостру актуальність справи передруковуємо цю статтю повністю, так, як вона подана у „Вістях з Риму". — Редакція

* * *

Рим (УПБ). — „Папа пригадує мучеництво „Мовчазної Церкви" — під такими й подібними заголовками римські щоденники, в тому числі й Ватиканський офіціоз „Оссерваторе Романо", заговорили у своїх виданнях з дня 25 січня ц. р. про „Мовчазну Церкву". В пересічної людини, яку масові засоби комунікації, — преса, радіо, телевізія, — щоденно заколисують привабливими, та, на жаль, такими ілюзорними, гаслами про вселюдське миролюбіє і церковний екуменізм, пригадка про „Мовчазну Церкву" викликала здивування. Здивування наскрізь оправдане, бо під окресленням „Мовчазна Церква" розуміє кожний дуже точно визначений реальний предмет: це та Христова Церква зі своїми вірними, яку вже від десятків років переслідують, мучать, знищують, яку прирікають на смерть, вірним якої відмовляють основних людських прав свободи слова, сповідування своєї Христової віри, навіть свободи думки. Це та Церква, яку засуджено на широких просторах, опанованих комуністичними режимами і кличами, на поступове знищення і небуття, і яка не має можливости навіть заговорити болючим голосом у своїй обороні, щоб зрушити сумління світу, бо їй насильно замкнено уста. Вона тому „мовчазна".

І вона мовчки терпить, страждає та, несучи хрест Христа, ісповідує Його. Вона, та Церква, мовчазна ще й тому, хоч воно може дивно звучати, що про неї і її ісповідуючих Христа вірних мовчить весь світ. Той світ, якому масові медіюми потрафили упродовж останніх років „виполоскали мозок" і умертвити сумління, забув про тих, хто терпить, забув про переслідуваних. Що більше, „Мовчазна Церква" стала невигідною для багатьох „сильних мира сего". Вона, як почали говорити, не вкладалася в образ отої „екумени" - вселенної. Адже ще так недавно, бо в квітні минулого року, римська, світська і, на диво, християнська, преса „постидалася" і стидливо мовчала про Заупокійну Богослужбу в українському Соборі Святої Софії за тих владик, священиків і мирян, що загинули смертю мучеників, ісповідників і страдників в червоній російсько - большевицькій імперії. Сумління в вигоді живучих в вільному світі християн приспано й притуплено, а мозки вже так притьмарено, що люди забули про слово Христа: „Хто постидиться мене і моїх словес в роді сем прелюбодійнім і грішнім, і Син Человіческий постидится єго, єгда прийде во славі своєй судити міру..." Здасться, що й Нагорна проповідь Христа з блаженствами, в яких перед людством безстрашно вказується на нищих, заплаканих, терплячих і переслідуваних за правду, почала ставати невигідною в отому новому світі „коекзистенції", в якому нищиться людську, громадсько-суспільну, національну і релігійну екзистенцію; у новому світі т. зв. діялогу, в якому підважується основу для людського логосу-слова, в якому заперечується плюралізм думки й суспільства, а метою якого є створення моністичного с у с пільства, моністичної імперії, очолених наївною і всесильною монопартією, яка дозволить людині тільки на поданий монопартією до вірування монолог.

До якої міри затьмарено мозки й приспано сумління, про це згадував з нагоди посвячення Собору Святої Софії в Римі, дня 28 вересня 1969 р., відомий у світі італійський державний муж, Юлій Андреотті. Закінчуючи свою промову, він звернувся з такими словами до Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа: „Мудрість, про яку нащадки скажуть, чи вона справді є мудрістю, — ця мудрість хотіла, щоб усе те, коли Ви прибули до Риму, відбулося тут перед нами, католиками римлянами, під своєрідною заслоною мовчанки. Дивний цей наш світ! Бо це світ, в якому стільки разів мається страх віддати пошану переслідуваному..." І мабуть, ця сама „мудрість" і цей самий страх почали творити свої все більш розлогі гнізда в християнських умах і виявах поступування різних впливових кіл християнського суспільства. Свідчень стільки, що наведемо тільки кілька з них, бо вони характеристичні тим, що закутування в заслону мовчанки цілої страждучої і переслідуваної Церкви дійшло вже до того ступеня, що заслона почала спадати навіть на молитви за переслідуваних і працю з виявом помочі, дієвої християнської любови й милосердя для них.

Ось у 1954 р., що його святковано як Марійський Рік, виникла думка, щоб не забувати про терплячу й переслідувану Церкву. Засвідченням співчуття, спільноти, подиву й пошани для всіх переслідуваних за віру мали бути спільні літургічні молитви. Інтернаціональна Марійська Академія в Римі, очолювана її довголітнім Президентом, о. проф. К. Балічем, зайнялася влаштовуванням тих літургічних молитов. У висліді тих заходів, які знайшли широкий відгомін серед віруючих християн різних національностей, були щомісячні Богослуження в римській базиліці Санта Марія Маджоре перед іконою Богородиці, що зветься „Салюс Популі Романі" — „Рятунок Римського Люду".

(Закінчення на стор. 4-ій)

В. Чапленко

ЯК ЮРІЙ СМОЛИЧ РОЗУМІЄ „НАШЕ ПОКОЛІННЯ"

(2)

Другі, тобто українці, нібито стали жертвою „націоналістичної провокації". Він пише: „Лідери націоналізму — фанатики національної нетерпимости або політикани - авантурники, спекулянти - провокатори, глашатаї (оповісники! — В. Ч.) буржуазного ладу — використовували ці почуття молоді і тих, хто пішов за ними, повели на смерть. На страшну смерть, найганебнішу — смерть у зраді свого народу".

У такому ж дусі він пише й про українські Термопіли-Крути. Коли „український народ повстав проти" Центральної Ради і „українська Червона Армія" (великі літери — В. Ч.), очолювана сином класика української літератури М. Коцюбинського, двадцятилітнім — але вже з чотирирічним партійним стажем — більшовиком Юрієм Коцюбинським, рушила на здобуття столиці", а „їй на допомогу поспішали послані Леніним пітерські пролетарі - росіяни й балтійські матроси - українці", — „тоді чорний демон української контрреволюції Симон Петлюра, спекулюючи на почуттях любови до віками пригнічуваної батьківщини (тут мала літера його, бо це не теперішня „Батьківщина"! — В. Ч.) га на юнацькій романтиці молоді, кинув на останній рубіж (? — В. Ч.) перед столицею, під станцію Крути, півтисячі київських гімназистів, юнаків шістнадцяти - сімнадцяти років. Так націоналістична провокація посилала ні в чому не винних і малосвідомих юнаків на смерть, гіршої за яку не може й бути: смерть зрадників свого народу". Далі він пише про те, що нібито після цієї трагедії „прозріли тисячі молодих українців в інтелігентських колах і вихопилися з отруйного націоналістичного чаду".

Різниця, як бачимо, величезна. Його позитивного поцінування російської білоґвардійщини не зменшило й те, що він відважився не погодитися з твердженням російського чорносотенця й монархіста Шульгіна (він не називає цього прізвища — не відважився), висловленим у газеті „Голос Родины" (за листопад 1966 р.), що, мовляв, „колишнє роздвоєння росіян на „червоних" і „білих" тепер звучить уже анахронізмом і втратило будь - який реальний сенс". Смолич зазначив, що „білі" й „червоні" лежать таки в різних братських могилах. Та зразу ж після цього він похопився згодитися з основною формулою всеросійського патріотизму Шульгіна, якому на старість большевики дали в себе притулок, не знищили так, як понищили хоч би найменших спійманих пізніше „петлюрівців": „Звичайно, наших сучасників повинно об'єднувати братерське єднання, духовний і культурний зв'язок, турбота про Батьківщину, про захист її чести, її недоторканости та добробуту, і дуже добре, що саме до такого висновку прийшов і колишній противник нашої програми революційної боротьби". А це ж, як відомо, і „формула" сучасного „інтернаціоналізму" КПСС.

У цих своїх спогадах Ю. Смолич нічого не пише про пізнішу долю українських „застрільників революції", тобто тих, що не піддались на „провокацію націоналістів", а пішли з ворогами проти свого народу, — Юрія Коцюбинського, Примакова, М. Хвильового, В. Затонського, М. Скрипника й багатьох - багатьох інших. У своїй другій книжці спогадів, що я про неї свого часу (як і про першу) писав, він про ці жертви большевицького молоха написав так: „Я не буду називати імен. Не тому, що їх, цих імен, забагато, а тому, що вони — ці імена — повернулись. Вони знову з нами: партія повернула цим іменам честь". І мимоволі виникає питання: чи й ці „застрільники" належать до „щасливих" того „щасливого покоління", що про нього пише Ю. Смолич?

У решті розділів своєї третьої книжки спогадів Ю. Смолич пише, як він пристосувався до режиму переможців, але й словом не згадує про те, якою дорогою ціною, „вибравши" українську літературу, він заплатив за це, — ціною паплюження найкращих синів та праґнень українського народу і цілковитого занапащення свого будь-що-будь не абиякого літературного хисту та знецінення своїх творів. Ті „мало не три десятки" романів чи повістей, що їх він написав, здебільшого назавжди залишаться поза українським письменством, як ворожа для українського народу писанина.

Користь від цих спогадів Ю. Смолича в тому, що він хоч і з ворожим освітленням, а таки згадує факти з історії боротьби українського народу за своє визволення. Це все таки певна інформація. За браком навіть такої інформації в 20-их і 30-их роках я, наприклад, аж до еміґрації не знав про такі події, як крутянський бій чи трагедія під Базаром. А читачі ті факти, що про них згадує Смолич, по-своєму „освітлюватимуть".

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

Редаґує: д-р Михайло Данилюк

ВАЖЛИВА ОСТОРОГА: ВЕНЕРИЧНІ НЕДУГИ

I

Кожний лікар в Америці, зокрема такий, що практикує в більшому місті, зауважив, що проблема венеричних недуг стає кожного року більше гострою і, що важливе, важчою до побороння, бо часто лікування, яке сприймалося стандартним у минулому, — заводить. Також загальне громадянство, мабуть, зауважило, що в пресі останніми часами появляються р і з н ородні згадки про ці недуги, часто передаються різні вияснювальні програми по телевізії, в деяких околицях відділи Охорони Публічного Здоров'я організують кампанії проти цих недуг, зокрема серед молоді.

Наскільки ця проблема стала тепер пекучою в Америці, вказує хоч би той факт, що навіть Президент назначив спеціяльну комісію для розсліду можливостей кращої боротьби з венеричними недугами, а офіційні чинники Уряду Охорони Публічного Здоров'я вважають венеричні недуги під сучасну пору числом один серед всіх заразних недуг. Високий відсоток щораз нового захворювання, наявність занедужання в усіх соціяльних клясах, у всякому віці, по всіх районах країни, як серед жіночого, так і серед чоловічого світу, вказують, на думку фахівців в тих проблемах, на правдиву епідемію, що захопила цілу країну. Медична преса тепер часто повертається до венеричних недуг, а різні бюлетені, вісті для лікарів, окремі газети чи журнали — переповнені новими інформаціями, д и с кусіями, статистикою з цієї ділянки і т. д.

На місці було б згадати, що своєрідна епідемія венеричних недуг захопила тепер цивілізовані країни всього світу, але в Америці зараз б'ють на сполох з особливою енергією, бо загроза тих недуг стала останніми кількома роками особливо очевидною. Сприяє розвиткові цієї епідемії сучасна, своєрідна „культура наркотиків і ліків", пияцтво, переоцінка стандартів соціяльних відносин у родині і громаді, тенденція „ліберальної любови", зокрема серед молоді, наголошування статевих імпульсів, включно до „засобів стимулу" формами порнографії тощо. Якщо до тих засобів додати широке вживання небезпечних ліків, галюциноґенів, наркотиків та алькоголю, то висновок доволі промовистий.

Неприємна і, сказати б, „нечиста" це тематика для публічного обговорення, зокрема для нас, українців, бо в нас закорінені надто консервативні стандарти, які, наприклад, п р облематику статевого життя або венеричних недуг радше позбуваються висловом, що це „соромно", аніж обговорити їх там, де треба — в родині, громаді, в гуртку хлопців або дівчат тощо. Але, як би ми не ховались від цієї теми, вона існує навколо нас, вона набрала епідемічного характеру в нашому довкіллі, а наша громада та молоде покоління в якомусь відсоткові також стане жертвою цієї пошести. Чому?

Газета „Американські Медичні Вісті" за лютий ц. р. приносить вістку, що за час від липня 1969 до липня 1970 року в ЗСА венеричні недуги ще далі збільшилися у відсоткові захворювання, а серед них — гонорея піднялась на 15%, а сифіліс на 8%. Практично це означає, що до відділів Охорони Публічного Здоров'я було зголошено в тому часі 573 тисячі нових випадків гонореї та понад 20 тисяч нових випадків сифілісу. У році 1968-69 було „лише" 494 тисячі гонореї та 18 тисяч нових випадків сифілісу. До цього треба додати, що, згідно з опінією Уряду Здоров'я, зголошено в тому часі лише якусь третину фактично існуючих випадків цих недуг. Загально цей Уряд приймає, що в 1970 році біля 1.8 мільйона випадків гонореї і 70-80 тисяч нових випадків сифілісу, а на рік 1971-ий передбачається біля 2 мільйонів нових випадків гонореї та біля 90-100 тисяч нових випадків захворювання сифілісом. Ці страшні числа говорять про ще страшнішу реальність: приблизно 1% цілого населення ЗСА захворіє в цьому році на венеричну недугу, себто — на кожних сто людей населення буде не менше один хворий на якийсь вид венеричної недуги.

Ці страшні числа, може, дещо поменшуються тим, що говориться про „випадки" хвороби, а в цьому числі є дуже багато таких осіб, які захворюють в тому часі дваабо більше разів на якусь хворобу, тому загальне число осіб буде дещо менше. Але потіха мала. Бо в той самий час існують великі числа, які вже в минулому захворіли, а тепер перебувають під лікуванням. Під сучасну пору, наприклад, в лікуванні по шпиталях та лікарських кабінетах чи клініках є приблизно 540 тисяч людей хворих на сифіліс. Докладних чисел про давніші захворювання гонореєю, які ще далі перебувають в лікуванні, хоч захворіли давнішими роками, — невідоме, бо недуга ця часто лікується дуже швидко, часами лише заліковується, приходить повторна інфекція і т. д. Але ці числа також не малі.

Тож, склавши статистику разом, можна сказати таке: в цьому році ще далі існує біля 1-го мільйона хворих на венеричні недуги, до них ще прийде додаткових два мільйони нових випадків, разом — біля трьох мільйонів хворих, що дає приблизно трьох хворих на кожних 200 людей країни. Це не жарти або залякування, а числа взяті з офіційних

(Закінчення на стор. 3-ій)

М. Сосновський

ДО ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

У 50-річчя появи „Підстав нашої політики" Д. Донцова

(2)

„Европейський світогляд робітництва З а х о д у, що робить його малодоступним московській пропаґанді, і Европа, що противиться політичній експансії Росії, — ось ворог большевизму та його азіятських союзників. Тут Европа — там Росія! Ось формула зовнішньої політики совєтської Росії" (там же, стор. 4-10).[2])

Причини антагонізму Росії до Заходу і Україна

В чому ж причини антагонізму Росії до Заходу й західньої культури, який тягнеться червоною ниткою крізь усю історію Московщини-Росії? На думку Донцова, цей антагонізм випливає зі специфічного розуміння національної самооборони, яку російська провідна верства (байдуже якого історичного періоду) намагалася й намагається поширювати та закріплювати серед населення, вважаючи Захід і світ його ідей за смертельну загрозу для свого способу життя й свого власного світу ідей. Цю самооборону Росія мислила й мислить, як каже Донцов, в аспекті тотального знищення всього того, що являє собою західній світ.

Російський провід прагне „знищити смертельні й для царату й для російської революції засади европейської демократії... Аморфна російська маса може бути ведена лише абсолютизмом, самодіяльна е в р опейська суспільність — лише самоакцією. Для того Росія мусить, з одної сторони, боронитися перед европейською засадою й не допустити европейських бакцилів до себе, бо, защеплена в Росії, вона може довести до дебошу й до розкладу державного механізму. З другої сторони, вона мусить стреміти знищити цю Европу, знищити її ідеї, скрізь, де сягають її впливи, бо ці ідеї є одинокою охороною проти всякого, а в тім числі і проти московського абсолютизму, що стремить до панування над континентом. Проти цього европейського принципу боролася все Росія, якими б формами ця боротьба не прикривалася" („П і д с т а в и", стор. 66-67).[3])

Особливо в тому контексті змагу Росії зі Заходом є роля України, яка стоїть на шляху Росії в її змаганнях забезпечення саме так визначених інтересів. Україна — це історичний антипод Росії на східньоевропейському просторі й одночасно незвичайно догідний пляцдарм для наступу Росії на південь і захід Европи, на шляху до Середземного моря, на Близький Схід і до Африки. Тому конфлікт з Росією, від якого українська нація не може ніяк звільнитися, передрішує й буде передрішувати українську зовнішню і внутрішню політику. Український народ не здобуде політичної незалежности і не матиме своєї власної держави до того часу, доки не виграє у боротьбі з Росією.

Тому теж, робить висновок Донцов, боротьба з Росією — „наш колективний ідеал", що „диктується нам нашими історичними традиціями, нашим географічним положенням і спеціяльною історичною ролею, яку судилося нам грати... В цій вічній нашій боротьбі проти хаосу на Сході, в обороні — в своїй власній державності і культурі — цілої культури Заходу, якраз лежить українська національна ідея, що мусить бути підставою нашої цілої політичної програми" (там же, стор. 72-73).

Напрямні української політики

Ці напрямні Донцов визначив так: „В політиці внутрішній — плекання всіх засад західньої культури, котрі рятують Европу (і нас) від московської пошести... в політиці зовнішній — повна сепарація від Росії" (стор. 77). Уточнюючи засаду „вестернізації" українського суспільно-політичного життя, Донцов писав: „В области політики, се значить передусім — ідея демократії, так як це слово розуміють на Заході... Під демократією розуміємо тут..., економічну і політичну самодіяльність, оперту на свободі одиниці... Сей принцип демократії не сміємо опускати і ми, що маємо усталити провідні лінії нашої політики по цій великій революції на сході Европи" (стор. 109-110).

З'ясуванню і обґрунтуванню цих постулятів внутрішньої і зовнішньої української політики Донцов і присвятив „Підстави нашої політики".

Українська зовнішня політика

Політика кожного народу мусить керуватися перш за все національним інтересом чи, як писав Донцов, „національним еґоїзмом", відкидаючи всі теорії й доктрини, які цьому інтересові не відповідають. До таких антинаціональних ідей Донцов зарахував усякі інтернаціональні рухи, ідеї космополітизму, пацифізму, федералізму й соціялізму. Одинокою силою, на яку український народ у своїй зовнішній політиці може опертися, — це „імперіялізм е в р опейських держав, поскільки його напрямок покривається з напрямком нашої політики". Український народ повинен шукати узгіднення й порозуміння з тими державами, „інтереси яких суперечать в дану хвилину інтересам Росії", не зважаючи на те, чи „ті чи інші держави, на які можна числити, можуть бути „імперіялістичні" чи „реакційні" (стор. 87).

---

[2]) Цю властиву суть російського большевизму збагнули за короткий час його ж противники, російські монархісти й російські демократи, які програли війну з большевиками й опинилися на еміґрації. Про це вони відверто заговорили, виправдуючи свою готовість „міняти віхи", тобто переходити на службу большевицькому режимові. „Дивною іронією долі, — писали вони, — а може бути, що безстороннім і безпомилковим судом історії, російську національну справу можна тепер вести не у поваленій Росії „Третього Риму", а в Росії III Інтернаціоналу... Большевизм — це справжня основа майбутньої російської глибоко державної й цілком „національної" влади... Це правда, що радянська дипломатія продовжує формально визнавати принцип „самовизначення народів", алеж само собою розуміється, що цей принцип в її устах є лише тактично конечна manere de parler... Росія повинна лишитися великою державою... І тому, що влада революції — а тепер тільки вона одна здібна відновити російську великодержавність, міжнародний престиж Росії, — наш обов'язок є в ім'я російської культури признати її політичний а в т о р и т е т" („Смена Вех", ч. 1, 1921).

На ідейний зв'язок між большевизмом і р о с і йською традицією, культурою, історією звернув увагу вже в 1921 р. Т. Масарик („Дух Росії"), а пізніше це глибоко обґрунтував російський філософ і колишній марксист Н. Бердяєв у творі „Походження російського комунізму".

[3]) Треба завважити, що питання взаємовідносин між Росією і Европою (Заходом) було предметом численних російських студій, головно протягом XIX ст., починаючи від П. Чаадаєва. З цим в'яжеться існування двох напрямків серед росіян: „західників" чи „окциденталістів", які пропаґували орієнтацію на західню культуру, та „слов'янофілів", які вимагали повного відмежування від західньої культури та плекання самобутніх російських питомностей, вважаючи, що західні впливи неґативно позначаться на російській духовості. Коли Донцов критикує росіян, то його критика спрямована перш за все під кутом зору того російського етноцентризму, національної меґаломанії, виключности тощо, тощо. Думка Донцова про неминучість ґльобального конфлікту між Росією і Заходом дуже нагадує тотожну думку російського відомого слов'янофіла Н. Данілевського, автора книги „Росія і Европа" з 1869 р. Він був автором тези, що Росія — це не тільки велика держава чи імперія, а цілий світ для себе, з особливою місією у всесвітньому маштабі, що неминуче приведе до зудару зі Заходом. Порівняй теж П. Мілюкова „Росія та її кризи" (1905)) на цю ж тему.

(Далі буде).

НА ПІДТРИМАННЯ ТОВАРИСТВА ПУК в ПОРТО АЛЕГРЕ, БРАЗИЛІЯ

Колишні мешканці Порто Алегре та їх приятелі зібрали та вислали на підтримку вище згаданого Товариства

СУМУ 107.00 ДОЛЯРІВ

Анна Шевчук	$ 5.00	Іван Самчук	$10.00
Михайло Тицький	20.00	Василь Шевчук	15.00
Василь Юрків	20.00	Іван і Гільда Каневські	10.00
Анна Сернівка	2.00	Василь Марчук	5.00
Юлія Городецька	2.00	Роман Річок	3.00
Анна Кріса	2.00	Іван Ілемський	5.00
Юзефа Піскор	1.00	Ольга Дідоха	2.00
Катерина Курнявка	5.00		

Разом: $107.00

Листою зайнялися в Ірвінгтон, Америка: п. Михайло Тицький, п. Василь Юрків, п. Василь Шевчук.

Товариство Прихильників Української Культури в Порто Алегре в Бразилії — складає щиру подяку для всіх жертводавців і котрі зайнялися цією листою за це, що Ви зрозуміли, що Українська Культура потребує підтримки.

Дай Вам Боже всего, що найкращого і Веселих Свят та Щасливого Нового Року 1971.

Бодак — президент
Василь Коваль — секретар Микола Дяк — касир

Річні Збори 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Ситі

6-го лютого ц. р. відбулися у власній домівці, Загальні Збори 12-го Відділу ООЧСУ в Джерзі Ситі Н. Дж. Збори відкрив, голова Микола Шеремета, привітавши представника ГУ ООЧСУ проф. С. Вожаківського та голову Товариства Рідної Школи п. Івана Цьолку, голову місцевого Осередку СУМА Дмитра Воха, представника Товариства „Самопоміч" Франца Колодія, голову Відділу УККА д-ра Евгена Котика, голову Батьківського Комітету при Осередку СУМА п. Дмитра Дидика. Зборами проводила президія: Іван Цьолко -голова, Дмитро Дидик - секретар, почесні члени президії: проф. С. Вожаківський та д-р Евген Котик. Протокол з попередніх Загальних Зборів прочитав інж. Іван Кравчук, який прийнято одноголосно. Звіт з діяльности 12-го Відділу ООЧСУ за 1970 р. подав голова Микола Шеремета, висвітливши всесторонню діяльність нашого Відділу, звіт секретаря, склав інж. Іван Кравчук, фінансовий звіт подав Григорій Бура. Звіт культурньо - освітнього референта зложив п. Іван Цьолко. Звіт за Контрольну Комісію склав п. Дмитро Дидик. До дискусії над звітами забирали слово: Іван Цьолко, Іван Кравчук, Дмитро Вох, Дмитро Дидик, М. Жук, А. Шубак. Голова Микола Шеремета давав вичерпні відповіді, на заторкнені питання дискутантами. Після уділення абсолюторії уступаючій Управі, слово забрав представник ГУ ООЧСУ проф. С. Вожаківський. В своєму слові він підкреслив, що Управа Відділу ООЧСУ в Джерзі Ситі, включно з членами працювали жертвенно, як про це говорить звіт та каса, що дала загальний прихід за минулий рік 4.273.97 дол. Проф. С. Вожаківський дякував уступаючій Управі і всім членам від імени ГУ ООЧСУ, закликаючи до ще кращої праці, бо як говорив представник тільки жертвенним трудом зможемо здійснити наші шляхи до мети. Від місцевої громади та Відділу УККА зложив подяку та признання членам ООЧСУ за ділову працю громадський діяч голова Відділу УККА, д-р Евген Котик. Після живої дискусії над звітами та слів представників ГУ ООЧСУ та УККА, приступлено до вибору нової Управи на біжучий рік. Нову Управу вибрано: Іван Цьолко - голова, Павло Пришляк - містоголова, Дмитро Дидик - секретар, Григорій Бура касир, проф. Е. Ясіновський - референт преси й інформації, Я. Іваницький - організаційний реф. Степан Миколишин, М. Жук, М. Стефанишин, С. Зарічний, І. Петрівський, І. Кравчук - члени: Контрольна Комісія: М. Шеремета, А. Шубак, Л. Зиман. Голова Зборів привітав нововибрану Управу, дякуючи Президії за ділове ведення зборів, а членам за довір'я, закликаючи до праці в наступній каденції всіх членів, та симпатиків, та обіцявши оправдати працею, поставлений на нього обов'язок голови. Збори закінчено відспіванням „Не пора".

Після Зборів відбулося прийняття, приготовлене: Марією Дидик, Параскою Шереметою, Марією Бурою. При перекусці ще довго велася товариська гутірка.

Дмитро Вох

„КАССАНДРА" В КИЇВСЬКОМУ ТЕАТРІ

Київський театр ім Івана Франка розпочав вистави „Кассандри" Лесі Українки, п'єси на античний сюжет. Головну ролю виконує акторка Юлія Ткаченко, режисер вистави С. Сміян. В театрі далеко наперед розкуплені квитки. Московські „Ізвестія" з 17 лютого, в кореспонденції з Києва, сповіщали, що „нову виставу Франківців тепло приймають глядачі і театральні кола республіки". Ця ж п'єса йтиме в Москві, в російському перекладі.

З НАГОДИ ЮВІЛЕЙНОГО СВЯТА ПОДРУЖЖЯ

ПАНСТВА УРДЕНКО

Служіння Богові й Народу —
Це наш найпочесніший шлях,
Тому цим разом ми не будем,
З ракет стріляти по зайцях.

Не будем виголошувать промови,
Щоб не нудить ними гостей,
Сьогодні Надя і Сергій наш
Справляють Срібний Ювілей.

Ми не засуджуєм підходу
До їхніх особистих справ.
А може прийде й ця нагода, —
Наразі час цей не настав.

В родині дружній і гостинній,
В великій громадській сім'ї,
Сергію і його дружині
Щирий привіт складаєм ми.

Бо вони в згоді і в любові,
Без нарікань напевно теж
Вже прожили 25 років —
До срібних ювілейних меж.

З донькою Олею своєю
Їх бачим завжди серед нас
Тож ви, тати, усі і мами,
Беріть з них приклад кожний раз.

А ми тут зібрані статечні
Відкриймо серце і уста,
Та проспіваєм їм сердечно
Щасливі Многія Літа

Пані Оксані за сприяння,
Пані Галині за читання
Бажаєм вірного кохання
Й таких же ювілейних меж.

Чикаґо, 7-го лютого 1971 **Т. Мокрий**

НА МЕДИЧНІ ТЕМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

джерел Американського Медичного Об'єднання або Уряду Охорони Здоров'я. А частиною населення цієї країни є також наша українська громада. Тому і з цього боку нам важлива ця осторога про венеричні недуги.

У групі венеричних недуг найчастіше трапляються гонорея і сифіліс. Уряд Охорони Здоров'я також подає, що найчастіше хворіють тими недугами молоді люди у віці від 15 до 24 років, з них частіше група 20-24 років. Приблизно кожних 75 секунд десь в Америці якась молода людина падає жертвою венеричної хвороби. Тому висловлюємо особисту думку, що і в цій ділянці вже найвища пора розпочати в наших громадах відповідну кампанію. Кваліфіковані сили в нас є, треба лише, щоб хтось дав відповідний поштовх.

Подавши статистичний огляд, дамо у найближчому числі продовження нашої колюмни з основними інформаціями про самі недуги.

ГРОШОВІ ПОЖЕРТВИ ДО ФКУ

НА ДРУГУ КАТЕДРУ УКРАЇНСЬКИХ СТУДІЙ В ГАРВАРДСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

По 500.00 дол.:

Д-р Василь Федорців з Гемпстеду, Микола Калініченко з Бостону, Український Народний Дім у Віллімантик, Олекса і Наталія Блашків з Клівленду, д-р Дмитро Фаріон з Парми (перед тим — тисячу).

По 300.00 дол.

Йосиф і Анна Іванів з Лонг Айленду, д-р Іван Жовнірович з Рочестеру.

По 200.00 дол.

Окружна Рада СУА в Огайо, Іван Снігур з Клівленду, д-р Д. Лепкий із Статен Айленду, Іван Гула з Чикаґо, Юрій Т. Василевський з Гаррісбурґу, Людмила Николенко з Бостону, Український Музичний Інститут в Ню Гейвені, 5-й відділ УНСоюзу в Аасторії, Михайло Лозинський з Бостону, д-р Мира Сагайдак із Севен Гіллс, Марта Віхорек з Дітройту, інж. Данило Зелен з Сан Франсіско, Омелян і Марія Омецінські з Рочестеру, Теодор Кульчицький з Денверу, Павло Сиротюк з Трентону.

По 100.00 дол.

З Бостону — д-р Іван С. Дідюк і Никола Давискиба, як теж Василь Стебницький, Зенон і Ярослава Гоїв з Дітройту, проф. Юрій Луцький з Торонто; з Ютики — Ярема Козій, Олівія і Ярослав Яцковські, Ярослава і Омелян Томичі; з Віллімантику — Михайло Чепіжак, Василь Івах, Іван Кость, Петро Лехман, вс. о. Андрій Назаревич, а Степан Поточняк — 105.00 дол.; з Норвічу — Юрій Турич, Петро Марчонь, Мирослав Техловець; з Клівленду — Василь Савойка і Іван Гнитка, Борис А. Вавришук з Лінкольну, Василь Чайка з Ґовкінсу, Віра Яковенку з Мейплвуду, Б. Лівчак з Філядельфії, Віктор Балабан з Юстону, д-р Клим Мельник з Діксону, Степан Паньків з Боффало, д-р Яків Писарів з Вікфорду, вс. о. Никола Старух з Міллвіллу, Павлина Гречин з Юнийондейлу, д-р Михайло і Марія Стефанів з Пассейку, Ярослав Почапський з Рочестеру, д-р Іван і Леся Антонів із Санта Барбара; з Ню Йорку — Петро Коханік, Іван Гулей, Петро Барабан, Орест Припхан, Марія Демидчук, Ярослав Савчук, Марія Єфремів.

У великій більшості названі жертводавці жертвують на ФКУ вдруге, а то й втретє.

Інтерв'ю д-ра Антона Жуковського з представником „Голосу Америки"

Бісмарк, Н. Д. — В суботу 30 січня ц. р. представник американського радія „Голос Америки" з Вашингтону, відвідав д-ра Антона Жуковського в Норт Дакоті та відбув з ним довше інтерв'ю, яке схопив на звукову ленту для передачі в Україну.

Головною темою інтерв'ю була номінація д-ра Жуковського на державного дорадника при Уряді Здоров'я, Едукації і Суспільної Опіки в ЗСА та його недавній вибір на Президента - електа Американської Академії Загально Практикуючих Лікарів на стейт Норт Дакоту. З огляду на це, що д-р Жуковський є також головою Стейтової Філії УККА, він був запрошений поділитися своїми спостереженнями про поселення і життя українців в стейті північної Дакоти. Відповідаючи на численні питання д-р Жуковський знайшов спосіб й нагоду, щоб передати в Україну про цілі й завдання УККА, а точніше зупинився на цьому, що вже двадцять літ існує тут Українське Лікарське Т-во Північної Америки, яке об'єднує понад тисячу українських лікарів і видає українською мовою „Лікарський Вісник".

Довідуємося, що ця частина інтерв'ю про життя українців в Норт Дакоті і про УККА, була вже надана в Україну в суботу 6-го лютого ц. р., а другу частину передаватимуть на слідуючий тиждень.

Повний текст інтерв'ю подамо в одній з наступних чисел нашого часопису.

Н. Н.

СЕНАТОР - ДЕМОКРАТ ЕДВАРД КЕННЕДІ виступив проти пляну „в'єтнамізації" війни у В'єтнамі. Він говорив, що „в'єтнамізація" веде до агресивности і вже привела до наступу та боїв у Ляосі й Камбоджі. Кеннеді вважає, що „в'єтнамізація" означає „війну і ще раз війну".

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 19-го лютого 1971 р., по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, відійшов у Вічність, проживши 59 років наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, БАТЬКО, БРАТ, ШВАҐЕР, СТРИЙКО і ВУЙКО

бл. п.

Мґр. Прав МИКОЛА ГУДЬ

НАРАСТАС — в неділю, 21-го лютого 1971 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів при 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОН — в понеділок, 22-го лютого 1971 р. о год. 8-ій ранку з того ж заведення до церкви Христа Царя на Найставні, а відтак на український католицький цвинтар на Факс Чейс.

Горем прибиті:

дружина — СОФІЯ
діти — МАРУСЯ, ЮРКО і ОЛЕСЬ
брати — ВАСИЛЬ й АНТІН з Родинами
сестри — АННА СЕРЕДА і МАРІЯ ВОРОБІЙ з Родинами
Близька і дальша Родина в ЗСА, Канаді та Польщі

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. о. **ТЕОДОРА ВАРЕХИ**
на „Церкву в Потребі" в Римі
складає 10.00 долярів

Марія КІВАЦЬКА

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 15-го лютого 1971 року, після недовгої недуги, упокоївся в Бозі, на 65-ім році життя і 40 літ священства наш Найдорожчий

БРАТ, ШВАҐЕР і ВУЙКО

бл. п.

о. ОСИП КАМЕНЕЦЬКИЙ

б. парох Космача і Ethelbert, Канада.

ПОХОРОН відбувся в п'ятницю, 19-го лютого 1971 р. з Української Католицької Церкви у Вінніпеґу, Канада.

Горем прибиті:

брат — ЮЛІЯН з дружиною НАТАЛІЄЮ
і синами: ІГОРЕМ і ЛЕОНІДОМ
та дочкою АРІЯДНОЮ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 17-го січня 1971 року відійшов від нас ненадійно у Життя Вічне, на 67 році свого трудолюбивого життя наш Найдорожчий, Незабутній

МУЖ, БАТЬКО, ДІДУНЬО, ВУЙКО й ШВАҐЕР

бл. п. РОМАН КЛОС

Прибиті безмежно важким горем після так важкої втрати, складаємо нашу найщирішу подяку Впреп. Отцям: колишньому пароховi о. д-рові Володимирові Пелліхові, та теперішньому пароховi о. Левові Тимкові, за похоронні відправи, за зворушливі промови Отця Нироха в Церкві та о. д-ра Пелліха на поминках, за духовну піддержку, та відпровадження Покійного на місце Вічного Спочинку.

Особлива подяка належиться Отаманові Загону „Червона Калина" інж. Богданові Петрині, який прощав Покійного на цвинтарі від Друзів-Пластунів, та шваґрові Іванові Зельському, який прощав від родини.

Сердечно й щиро дякуємо п. Степанові Зубалеті, який прощав від маслосоюзників зі Станиславова.

Щиро-сердечна подяка пл. сен. Ярославові Кришталовичеві, який особливо сердечно прощав від сеньйорату, та Пластової Станиці в Клівленді.

Зокрема сердечна подяка пл. сен. Стефцьові Щуровському, який прощав від Пластової Станиці Лорейн, та Романа як друга й від Пластової Станиці в Дітройті.

Сердечна й щира подяка пл. сен. Володимирові Горському, який працював від Пластової Станиці Лорейн, та сердечна наша подяка всім Пластунам і Пластункам, які причинилися до звеличання похорону.

Зокрема сердечна подяка дорогому другові Покійного з юних літ д-рові Ярославові Падохові, який дуже вірно й гарно представив життєвий шлях бл. п. Романа. Він попрощав Покійного від Крайової Пластової Старшини й Друзів зі Стрия.

Особлива наша скромна, але щира подяка Паням, які занималися поминками: пані Анна Кузан, п. Дудуш, п. Черкас, п. Комар, п. Шимайн, п. Олена Мейджер і п. Суза Задорожна.

Найщиріша наша подяка Рідним, Приятелям і Знайомим, які попращали Покійного квітами, пожертвами на Служби Божі, та добродійні цілі, як також за співчуття, що їх висловили особисто чи письменно.

Тяжким горем прибиті:

дружина — ІРЕНА
сини: інж. ЮРІЙ з дружиною МАРІЙКОЮ і синком ЛЕВЧИКОМ
ЯРКО
доня — ОКСАНКА
шваґри: ІВАН ЗЕЛЬСЬКИЙ з дружиною ІВАНКОЮ
КОНСТАНТИН МАЦЛИНСЬКИЙ з дружиною СТАСЕЮ
мґр. ОМЕЛЯН МАЦЛИНСЬКИЙ з дружиною ХРИСТЕЮ і синами
сестрінки: мґр. МОТРЯ МАЦЛИНСЬКА
ДАРІЯ ДАРЕВИЧ з мужем д-р ЮРІЄМ і синами

Немаючи змоги подякувати Всім особисто ні письменно, тому цією дорогою складаємо Всім нашу щиро-сердечну подяку.

Нехай Всевишній Бог стократно винагородить Всім, які улегшили нам, наш безмежний біль.

В ДРУГУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Дорогого МУЖА, БАТЬКА і ДІДУСЯ

бл. п.

СТЕПАНА ЛАЗУРЕНКО

Полковника Армії УНР

27-го лютого 1971 р. о год. 6:30 веч.

в церкві СВ. АНДРІЯ в ДІТРОЙТІ

буде відправлена

ПАНАХИДА

Всіх Знайомих просимо помолитися в цей день за спокій Його Душі.

РОДИНА

УКРАЇНСЬКЕ АКАДЕМІЧНЕ КОЗАЦТВО „ЧОРНОМОРЕ" — ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, ЗСА

Замість квітів на свіжу могилу

сл. п. Батька Проф. Ореста Старчука

складаємо 50.00 долярів
на Фонд ім. д-ра В. Залозецького в Ню Йорку.

СТАРШИНА

В Ню Йорку відбулася відправа Станичних Старшин і голів та представників Пластприяту

(Закінчення зі стор. 1-ої)

ферувань, відбувся цікавий панель під проводом голови виховного сектора пл. сен. Христі Навроцької. Учасниками панелю були виключно старші пластуни і пластунки, які говорили на такі теми: Люба Мазяр — „Яку користь приносять вишколи пл. виховникам", Роман Процик — „Як заохочувати молодь до участи в таборах", Ярка Коморовська — „Які є труднощі з українською мовою в юнацтві, а зокрема в новацтві, та як їх поборювати", Олесь Цвіль — „Яку користь дають вишколи для таборових виховників", Оксана Мотиль — „Станичні і святкові апелі та їхнє значення", Андрій Ластовецький — „Пластовий виховник та батьки".

Порушені на панелі молодими доповідачами теми викликали дуже оживлену дискусію, яка пізніше — разом з дискусією, що після того відбувалася на нарадах окремих комісій, дала підставу до устійнення ряду резолюцій і рекомендацій цьогорічної відправи Станичних Старшин на Десятий Крайовий Пластовий З'їзд, який відбудеться на „Союзівці" в Кергонксоні, Н.Й. в днях 1 і 2 травня ц.р.

Вечором в Пл. Домі відбулася спільна вечеря учасників відправи. Програму в часі вечері виконали: група бандуристів з Ню Йорку: пл. юн. Ірина Чорна, пл. юн. Юрій Стахів, п. нов. Ліда Чорна і пл. нов. Марко Іваськів; співала пл. розв. Лариса Магун під акампаніямент на фортепіяні пл. розв. Оксани Гаврилюк — обі з Ню Йорку, та виступала пл. група з сусідньої Пл. Станиці в Пассейку, Н.Дж. Діловод преси в КПСтаршині та редактор пл. сторінки „Скоб" мґр Ол. Луцький відчитав гумористичне слово п.н. „Журналістичний будяк". Вечерою проводили пл. сен. П. Дорожинський, 1-ий заступник голови КПС, і пл. сен. Василь Мочула з Пассейку. Така сама відправа для Пл. Станиць середнього заходу ЗСА відбудеться в Чікаґо в днях 6 - 7 березня ц.р.

Нова ділянка праці Українського Кооперативного Руху

Товариство Української Кооперації, ТУК, зорганізоване в 1957р. працює для української спільноти ЗСА, координуючи працю кооператив та ініціює нові ідеї, які мають служити для зорганізованого членства наших кооператив.

Т-во Української Кооперації, координує вже 14 років працю українських 23 кредитових кооператив в різних місцях українського поселення в ЗСА. Господарять вони понад 32 мільйонами дол., які є зложені 23 тисячами їхніх членів.

В останніх місяцях минулого року ТУК приступив до організації нової обезпеченевої інституції під назвою Українська Обезпеченева Агенція, з ціллю якнайкращого і якнайбільш всебічного обслуговування членів своїх кооператив. Покликано до життя цю обезпеченеву агенцію по довгих стараннях голови ТУК-у дир. О. Плешкевича, екзекутивного секретаря ТУК-у інж. Д. Григорчука, секретаря ТУК-у Я. Ганкевича та президента Української Кредитової Кооперативи в Чікаґо Р. Мицика, спільно з кооперативною ц е нтралею КЮНА, CUNA, Credit Union National Association-International, одна з найбільших обезпеченевих компаній світу.

По цих успішних вступних розмовах і нарадах ТУК запросив адвоката, доктора Бориса Антоновича, для зорганізування Обезпеченевої Української Агенції на терені кооператив цілого ЗСА.

Д-р Борис Антонович відбув практичний семінар в КЮНА в Медісон, де перестудіював в контакті з референтами й дирекцією усі обезпеченеві м о жливості. Там остаточно оформлено Українську Обезпеченеву Агенцію з правом засягу на цілий терен ЗСА.

Слід підкреслити, що Дирекція КЮН-и вперше в своїй довголітній історії оформила таку структуру самостійної агенції.

Праця поступає вперед

За нашим і КЮН-и стаpанням, ми вже до сьогодні одержали затвердження Кооперативних Ліґ стейтів Коннектикат, Іллиной, Мінесота, Ню Джерзі, Ню Йорк, Огайо, Пенсилвенія і Вісконсин.

Вкедовзі сподіємось дальших затверджень від всіх стейтів, в яких існують українські кредитові кооперативи.

Головне завдання Української Обезпеченевої Агенції

Головним завданням Української Обезпеченевої Агенції є обезпечувати доми, авта, промислові підприємства, і від недуги.

Приміщення

Вміжчасі ТУК підготовив приміщення для головної канцелярії ТУК-у та голоної канцелярії Обезпеченевої Агенції під адресою: 2351 W. Chicago Ave., Chicago, Ill. 60622. Телефон Агенції: 312-HU 9-0533.

Надзвичайні наради

В суботу 20 лютого, відбудуться у вище згаданому модерно оформленому приміщенні, Надзвичайні Збори делегатів усіх кредитових кооператив, на яких буде дальше устійнена праця Відділів Обезпеченевої Агенції в поодиноких кооперативних центрах ЗСА.

Просимо всіх заінтересованих слідкувати за оголошеннями ТУК-у і Агенції в нашій пресі. Там будуть подавані адреси та прізвища представників Відділів Української Обезпеченевої Агенції, та звіти з праці.

Секретаріят ТУК-у

3 КІЛОМЕТРИ ЗА 3 РОКИ

Через важкі глинисто-піскові ґрунти - плавуни впродовж трьох років пробивались бриґади будівельників підземної залізниці в Києві. Вони прокладали нову дільницю „метро", від станції „Большевик" в напрямку на Святошино. Щоб прокладати тунелі „в рідкій масі з глини і піску", будівельники працювали з допомогою кесонової методи, у підвищеному атмосферному тиску, на 8 атмосфер вищому від звичайного тиску повітря, Вкінці 1971 року на новопрокладених трьох кілометрах шляху будуть курсувати підземні поїзди сабвеї".

„ПАПА ПРИГАДУЄ МУЧЕНИЦТВО „МОВЧАЗНОЇ ЦЕРКВИ" "

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Від 1954 до 1967 р. кожного першого четверга в місяці збиралися сотки богомольців перед тією іконою, а римські громади вірних різних національностей, яких брати переносили на собі хвилі переслідувань у їхніх, безбожними режимами поневоленими, країнах, служили Богослужби у своїй рідній мові. Ці Богослужби були направду зворушливими виявами глибокого зрозуміння приналежности до одного Містичного Тіла Христа, про яке Апостол Павло каже: „Якщо терпить один член тіла, то й ціле тіло співстраждає з ним..." Подібні Богослуження за переслідуваних християн відбувалися в різних містах Італії та в країнах всього світу. Навіть в італійському місті Больонія, в якому широкі маси народу піддали під вплив оманливих фраз комунізму, в четверту неділю адвенту (перед Різдвом) вірні з усіх шарів суспільности збиралися в храмі св. Петронія і молилися за переслідувану „м о в ч азну" Церкву, за своїх, в країнах комуністичного світу переслідуваних і терплячих, братів. За переслідувану Церкву молилися багатомільйонні маси вірних в дні т. зв. Тижня молитов за з'єднання християн по всіх країнах світу, зокрема тоді, коли служено Богослуження в обрядах Східніх Церков, дуже часто св. Літургії Української Католицької Церкви, знищеної і забороненої в цілому Советському Союзі, в Польщі і т. д.

І сталось щось незрозуміле: в 1967 р. всі ці молитви, богослуження і вияви співчуття для переслідуваної Церкви раптово, як на кивок чародійної палички, припинено. Навчання св. Апостола Павла про співстраждання всіх членів одного Христового Містичного Тіла, коли страждає оінн з них, чомусь-то стало „несучасним" в процесі „усучаснення" цього світу й самої Церкви. Одні члени Містичного Христового Тіла „постидалися" і побоялися мабуть ради отого вже в притчах і прислів'ях такого відомого „страху юдейського" призначатися до морально-духової односпи з переслідуваною „Мовчазною Церквою", постидалися не тільки голосно говорити про неї, але навіть за неї в її терпінні молитися. Цей феномен болючий бо він свідчить про те, як раптово захворіли духовою хворобою незрячости й безсердечности інші члени цього Тіла. Хто орудував цією чародійною паличкою, також невідомо, бо все закрито непроглядною заслоною. Можна хіба догадуватися, що це ті самі висланники світу темряви, які на всіх пресових конференціях і на міжнародних екуменічних християнських зустрічах і на всіх інших політичних міжнародних форумах безскрупульно заявляють, що „немає релігійного переслідування на широких просторах Европи й Азії, в країнах т. зв. соціялістичного світу..."

Та не тільки припинено молитви. Пішли заходи, щоб навіть у свідомості християн затерти згадку про переслідувану та присуджену на мовчанку Церкву. Нехай прикладом послужить знову один факт за всі інші: Здається, в цілому світі і на всіх континентах відома харитативна й соціяльна праця, яку в Церкві проводить від кількох десятків років о. Веренфрід ван Страатен в користь бідних, терплячих, голодуючих, хворих і переслідуваних у всіх країнах і майже на всіх континентах. Між різними ділами милосердя знаходилося одне під назвою „для переслідуваної Церкви". Як довідуємося, недавно доручено замінити цю назву на більш „пригожу й відповідну", на більше „лагідну", для вразливих вух переслідувачів і маніпулянтів правди, „невразливу" назву „Поміч для Церкви, яка страждає". І так „страха ради юдейська" злагіднили саму назву. Як же болюче, що ніяк не злагіднено, ні не зметено з землі самих переслідувань, ні не зменшено терпінь, ні не злагіднено людської долі переслідуваних вірних „Мовчазної Церкви". Їх, переслідування, прикрито тільки ще більш непроглядною з а с л оною мовчанки.

На фоні отих останніх феноменів плянового й темними силами керованого недобачування і промовчування переслідуваної „Мовчазної Церкви" з мільйонами її всяких людських прав позбавлених вірних сповнені болем слова Святого Отця Папи Павла УІ, скеровані до вірних тієї „Мовчазної Церкви" у світі і до прочан, що зібрались, як звичайно кожної неділі, на площі св. Петра в Римі, прошили як блискавка захмарене над ватиканськими будівлями небо. У тих словах Папа неначе підносив тяжку заслону, що собою огорнула терплячих і переслідуваних Христа ради, і заговорив про те, що в країнах комуністичного режиму й дальше громади християн мусять жити серед тривалих переслідувань і терпінь, що в багатьох країнах над вірними й їхніми пастирями довершується насилля. „Ще й далі є „Мовчазна Церква", — мовив Папа, тобто та, яка в різних і широких країнах світу є позбавлена леґітимної свободи життя і вияву, яка повинна бути правно признаною, згідно з проголошеними правами людини і яка з певністю не є якоюсь загрозою для публічного порядку. Цілі католицькі спільноти, колись мирні й квітучі, придушено або здушено. Їх знищено в мовчазному і часто геройському мучеництві. Ці упокорені браття повинні знати, що ми про них не забули та що ми зберігаємо для них почування вірної спільности в Дусі і в терпінні".

Змалювавши отак долю переслідуваної „Мовчазної Церкви", а до неї належить наша українська Церква, Папа згадує конкретно у другій частині свого слова ті церкви, які „терплять з приводу специфічних епізодів і ситуацій. Деякі з них є в Африці..." Закінчуючи своє Слово, Папа закликає до молитви. На цьому місці, нав'язуючи до заклику Папи Павла УІ, пригадаємо вже призабуту молитву бл. п. Папи Пія ХІІ за „Мовчазну Церкву". Змальована в ній картина й досі жива на широких просторах земної кулі, в цій молитві живо відбивається положення колись квітучої на українській землі Христової Церкви:

„Господи Ісусе Христе, Царю мучеників, Ти потіха засмучених і підпора тих усіх, що страждають за те, що Тебе люблять і за те, що є вірні святій Матері Церкві, Твоїй Обручниці, вислухай наші гарячі благання за наших братів з тієї „Переслідуваної — замовклої Церкви", щоб вони не тільки ніколи не заломилися в боротьбі, ані не захиталися в вірі. Нехай вони радше відчують ту солодку потіху, яку Ти дасш тим душам, що їх Ти зволив покликати, щоб разом з Тобою несли тяжкий хрест.

Будь непохитною кріпостю для тих, що мусять переносити муки й насилля, голод і тяжкі труди, щоб їх скріпити в їхніх небезпеках і впевнити їх про неминучість надгород, обіцяних для тих, що витривають до кінця.

Будь світлом для тих, що є змушувані різними моральними натисками, дуже часто настільки більше небезпечними, бо більше підступними. Будь для них світлом, що просвічує розум так, щоб вони бачили, ді є дійсна правда. Будь для них силою, що скріпила б їхню волю для перемоги над усіми заломаннями, над всіми ваганнями, над усіма немочами.

А для тих, що не мають змоги явно визнавати свою віру, ані жити правильним християнським життям, ані приймати часто св. Тайни, ані користати по-синівськи з духовного проводу своїх духовних провідників,будь Ти, Господи, потайним вівтарем, невидним храмом, пребільною ласкою і батьківським голосом, що спомагав би і уздоровляв би їхні зболілі душі та й давав би їм радість і мир.

Нехай гаряча молитва буде для них поміччю. В нашій братній солідарності з ними нехай вони відчують, що вони не самі, не опущені. Нехай їхній приклад буде повчальний для цілої Церкви, а зокрема для нас, що з такою великою любов'ю про них згадуємо.

Господи, скороти дні їхньої проби і дай, щоб скоро вони всі — разом з їхніми наверненими гнобителями — могли свобідно Тобі служити і поклонятись Тобі, що разом з Отцем і з Святим Духом, живеш і царюєш на віки вічні. Амінь".

До цієї молитви, для повноти образу положення, в якому знаходиться українська „Мовчазна Церква", залишається хіба додати кілька прошень з пророчої молитви, якою українські вірні моляться за своїх переслідуваних і терплячих братів на Літургії св. Василія Великого:

„. . . Пом'яни, Господи, тих, що в пустинях, і горах, і вертепах, і пропастях земних,. . . сиріт захорони, полонених визволь, недужих зціли: тих, що на судищах, і в копальнях, і на гірких роботах, тих, що в різній скорбі, і нужді, і важких умовах життя, пом'яни. . . і на всіх вилий багате Твоє милосердя..."

ДІВЧИНКА ПОДАРУВАЛА ХРЕСТИК

Філядельфія. — Мала дівчинка, Вікторія Мандебур, почувши вдома розмову родичів, що треба скласти пожертву на будову української православної церкви св. Апостолів Петра й Павла на Оселі УРС „В е р х о вина", зняла з шиї свого нагрудного хрестика. Вона попрохала батьків передати того золотого хрестика на Фонд будови церкви, що батьки й зробили. Адреса для пожертв „На будову церкви" св. Апостолів Петра й Павла: Mr. A. Manojlo, Glen Spy, N.Y. 12737. U.S.A.

ТАРЗАН, Ч. 6513. Тарзан відраджує ватажкові бонґів йти війною проти батузів.

Мій дім — є твоїм домом, Тарзане і вожде Д и к и й Коте. Ми припинили полювання на диких звірів вже давно. Тепер ми їмо: поросята, качки, кури, яйця і риби з річки. Ка-Румба! За часів мого батька, ми бонґи, були невільники. Але ми вже цивілізовані!

Я це бачу, ватажку Вамбі. Але чи цивілізовані люди не повинні користуватись розумом для досягнення того, що бажають — без війни,

Правда, правда, Тарзане! Мій приятель старий Вава і я могли колись правити нашим краєм мирно. Але старий Вава не може опанувати молодих батузів. Молоді батузи хапчиві і злобні, не так, як наші бонґи.